

Herättäjä-Yhdistys ry
PL 21, 62101 Lapua
Puh (06) 433 5700
hy@h-y.fi
www.h-y.fi
www.herattajajuhlat.fi

lauantai 2.7.2022
lähetykseurat klo 15.30
Suvimarja Rannankari-Norjanen

Haluaisin arkistoida sanan "lähetystyö". En ollenkaan siksi, että tämä työ, jota tuolla sanalla kutsutaan, olisi mielestäni turhaa. Päinvastoin! Se on koko kirkon elämän sykkivä sydän. Se on juurisyy siihen, miksi me olemme tänään kokoontuneet tänne Joensuuhun. Sen työn ansiosta niin monella ihmisellä maailmassa on tänään elämässään toivoa; toivoa ruoasta, koulutuksesta, terveestä elämästä ja ympäristöstä, sekä kaiken kruununa Kristuksen tuoma toivo ja ilo.

Haluan tuoda eteenne kolme kuvaa kirkosta. Pohjoisthaimaalaisessa Nanin maakunnassa, Bo Klyan kunnassa, on Thaimaan evankelisluterilaisella kirkolla pieniä seurakuntia. Tuolla Laosin rajan tuntumassa olevalla alueella asuu lua-vuoristokansaan kuuluvia ihmisiä. Seurakuntien työntekijät, evankelistat, ovat itsekin lua-kansaa, tai muita vähemmistökansojen edustajia. Ympäröivä yhteiskunta on buddhalainen tai animistinen. Tähän ympäristöön sijoittuu ensimmäinen kuva, jonka haluan teille jakaa.

Käydessäni Nanissa viimeksi reilut kaksi vuotta sitten kuulin evankelistojen kertovan arjestaan ja työstään. Mieleeni painui sillä kertaa erityisesti ja varsin vahvasti tämä: heidät tunnetaan ympäröivässä yhteisössään siitä, miten he elävät ja työskentelevät: seurakuntalaisiaan, toisia kyläläisiä, ympäröivän yhteisön asukkaita auttaen. Ihmisenä ihmisen rinnalla. Etnisestä taustastaan tai toisen ihmisen uskonnosta riippumatta. Kun joku kylässä sairastuu, evankelista lähtee mopollaan vaikka yön selkään — rukoillakseen sairaan kanssa ja puolesta, tai viedäkseen tätä Bo Klyan terveysasemalle. Tai jos kylässä joku rakentaa taloa, evankelistat ovat mukana työmaalla. Ovathan he itsekin osa yhteisöä. Evankeliumi leviää kätten töiden, lähimmäisyyden kautta. He ovat ilosanoman tuojia vuorilla — kävellen, mopoillaan päristellen, autollakin ajaen, saarnaten, opettaen, kuunnellen ja rukoillen.

Toinen kuva tulee myös maailmalta. Etelän kirkot täyttyvät ihmisistä. Laulu raikaa, julistus on voimallista — ainakin suomalaisin silmin katsottuna ja korvin kuunneltuna. Mistä nämä kaikki ihmiset tulevat — Etiopian ja Tansanian, Namibian ja Angolan kirkkoihin? Työtoverini kertoo tansanialaisesta piispasta, jolta tämän Suomen vierailulla kysyttiin: miten meilläkin kirkot täytyisivät samalla tavalla? Piispan vastaus tuli kysymysten muodossa: montako ihmistä teillä on töissä seurakunnassanne? Paljonko jumalanpalveluksessanne olisi väkeä, jos ensin kaikki työntekijät tulisivat sinne? Entä jos jokainen heistä toisi mukanaan ystävän tai naapurin? Ja tämä taas jonkun ystävänsä?

Kolmas kuva on omasta kirkostamme. Me olemme itse kuulleet evankeliumin sanoman maassamme satoja vuosia sitten. Se on juurtunut meihin, vaikkemme sitä itse aina edes huomaa. Meillä on pappeja, diakoneja, muusikkoja, kasvatuksen työntekijöitä, on kiinteistöjen ja ruokapalveluiden, talouden ammattilaisia. Meillä on kehittynyttä, syvällistä teologiaa, on osaamista ja tietoa. Verrattuna moniin muihin maailman kirkkoihin meillä on myös paljon

Herättäjä-Yhdistys ry
PL 21, 62101 Lapua
Puh (06) 433 5700
hy@h-y.fi
www.h-y.fi
www.herattajajuhlat.fi

taloudellista hyvää. Olemme kaikin puolin hyvässä asemassa. Paitsi ehkä sen suhteen, että kirkoissamme on paljon tyhjiä penkkejä. Tai että kirkkoamme ympäröivä yhteiskunta ei aina tunne meitä, tai tiedä, miten meitä tulisi lähestyä.

Välillä mietin, voisinko kiteyttää ajatukseni kirkosta lauseeseen ”kaiken, mitä kirkon ja kristityn elämässä tarvitsee osata, olen oppinut lähetystyössä” — Nanin evankelistoilta, etelän kirkoilta? En kuitenkaan voi. Olen kasvanut tässä Suomen evankelis-luterilaisessa kirkossa, se on äitikirkkoni, jolta olen saanut paljon. Mutta olen saanut paljon myös muilta.

Me ajattelemme lähetystyötä usein siten, että se suuntautuu pohjoisesta etelään, meiltä muualle. Että me olemme niitä, joilla on annettavaa. Ehkä minäkin ajattelin joskus niin: että lähdin lähetystyöhön ja annan omasta osaamisestani muille. Tulin yllätetyksi, sillä jouduin ja pääsin saajan paikalle. Tai oikeastaan vielä enemmän: olin jakamassa elämää, kristillistä uskoa yhdessä niiden kanssa, joille olin kuvitellut vieväni hyvää täältä pohjoisesta. En siis yksinomaan ollut antamassa, mutten myöskään vain saamassa.

Siksi en halua puhua enää lähetystyöstä, siitä, että vain me täältä pohjoisesta lähetämme jotain hyvää ja parempaa etelään. Että on olemassa kirkon työmuoto nimeltään lähetystyö. Sen sijaan haluan puhua siitä, että me olemme yksi ruumis Kristuksessa, oksia yhdessä viinipuussa. Ja että sellaisina me jaamme lahjoja ja osaamista, oivalluksia ja ajatuksia, kaikkea hyvää. Toivon, että alamme puhua yhdestä, pyhästä ja yhteisestä maailmanlaajasta kirkosta. Sellaisesta, joka elää ja hengittää yhdessä, toinen toistaan tarvitien, auttaen, rikastuttaen, vastavuoroisesti. Kirkosta, jossa elämme toinen toistamme kantaen ja lohduttaen.